

Sag. Jeg siger, at baaede Retsplejens Ad-
 stillelse fra Domstolene og Offentlighed,
 Mundtlighed og Rævninger er altsammen
 noget, som kan blive overordentlig fortræffe-
 ligt, men det kommer an paa, hvorledes det
 bliver, og saa længe man ikke ser dette, saa
 længe er det ikke muligt hverken at have
 nogen Mening for det eller have nogen Me-
 ning imod det. Jeg tror heller ikke, at de
 ærede Medlemmer have Ret, som mene, at
 der i vor Befolkning saaledes i Almindelig-
 hed næres nogen stor Tidus til den Rets-
 reform, vi kunne vente af den ærede Jus-
 titsminister. At der er rejst noget meget stort
 Krav i denne Retning, har jeg aldrig hørt
 noget om. Ganske vist har jeg hørt
 nogle juridiske Kandidater, som paa dette
 Punkt ere meget vilde — og det undrer
 mig aldeles ikke, det er heller ikke en Stam
 for dem, det kan maafee endog være en Væ-
 re for dem — men at den store Befolkning ikke
 skulde have bedre Forstand, tvivler jeg meget
 om. Der skal den ærede Forslagsstiller ikke
 regne paa, hvad han har læst i Aviser eller
 hørt paa et eller andet Møde. Naar han
 har set meget stærke Angreb paa det nuværende
 saakaldte Retsystem, maa han vel huske paa,
 hvorledes Pressen og den offentlige Diskus-
 sion er stillet her i Landet. Dersom vi
 havde nogen Frihed og havde Ret til at
 kritisere Dømmerenes Handlinger, tror jeg
 ikke, at Retsystemet var kommet saa langt i
 Forgrunden, som det er. Men saaledes er
 imidlertid Tilstanden, at vi endnu have Lov
 til, naar der kommer en eller anden mærk-
 værdig Dom, at sige: Nu har det guds-
 jammerlige Retsystem atter affødt en Dom,
 som man maa tabe Næse og Mund over
 for! Men vilde man sige, at nu har atter
 en gudsjammerlig Dømmer været paa
 Spil, saa at man maa tabe Næse og Øren
 derover, saa vilde man sikkerlig blive tiltalt
 og straffet. Derfor siger man det andet.
 Naar det ærede Medlem fra Stubbeboing
 har hørt, at man ved en vis Lejlighed har
 raabt: Leve Hørup og Retsreformen! —
 jeg havde ikke selv Lejlighed til at høre
 det den Gang, jeg var forhindret, men jeg
 er naturligvis meget taknemlig for, at nogen
 har villet raabe dette — saa siger jeg, at
 det skal han heller ikke bygge meget paa.
 Det kan dog være, at Ordet „Retsreform“
 der er blevet brugt som en lignende Om-
 skrivning af det, som der egentlig var tænkt
 paa. Dette Raabs Mening kunde vistnok
 have været udtrykt saaledes: Leve Hørup
 og ned med Dømmerne!

Det, som man ikke kan overse, er der-
 næst hele den Stilling, som vi i dette Øje-
 blik leve under, hele vor politiske Stilling.

Naar det ærede Medlem fra Stubbeboing
 sagde, at han vilde ikke have Højredommere
 og ikke have Benstredommere, men upartiske
 Dommere, saa lod det jo overordentlig kont,
 men jeg tror, at det ærede Medlems upar-
 tiske Dommere leve samme Sted som hans
 Retsreform. De leve paa Maanen. Jeg
 ved ikke, om det ærede Medlem i sin Færd
 i Livet har fundet mange upartiske Mænd.
 Jeg har truffet adskillige upartiske Lands-
 mænd, men ved nærmere Bekendtskab viste
 det sig altid, uden Undtagelse kan jeg sige,
 at disse upartiske Mænd blede, naar det kom
 til Stykket, ægte og ivrige Højremænd. Det
 viste sig, at alle de upartiske Mænd være
 ivrige og renluede Højrefanatikere, rede til
 at eksplodere ved den mindste Gnist, man
 satte til dem. Jeg tror ikke, at de „upartiske
 Mænd“ ere til at stole paa, og det vilde
 forbausse mig, om der under de politiske Til-
 stande, hvorunder vi leve, var mange upar-
 tiske Mænd i Landet, som ikke vidste, hvor
 de skulde søge deres Stilling, paa den
 ene Side eller paa den anden Side af
 dette Ministerium, dets Provisorier og
 øvrige Handlinger. Det er ikke til at
 vente. Lad os tage Sagen ganske som den
 er, lad os ikke lege Skjul med hinanden paa
 dette Punkt, og lad os være enige med hin-
 anden om, at det, vi kunne saa af Dommere
 i dette Øjeblik, er enten Højredommere eller
 Benstredommere, at andet Valg er der ikke.
 Men naar jeg har Valget mellem disse to
 Under, foretrækker jeg det mindste. Jeg fore-
 trækker Benstredommere. Og jeg er overbe-
 vist om, at den ærede Justitsminister i saa
 Henseende ganske deler mine Følelser, han
 foretrækker ogsaa det mindste Under. Jeg er
 overbevist om, at den ærede Justitsminister
 eidog med en vis Videnstabelighed vil kaste
 sig over det mindste Under for at undgaa det
 største, og det finder jeg meget rimeligt og
 naturligt. Men naar det er Tilfældet, tror
 jeg, at man vil have godt af at flaa lidt
 koldt Vand i Blodet og se Tiden en Smule
 an. Har det været saa længe med denne Re-
 form, kan det ogsaa være, indtil den nu-
 værende Tilstand er løben til Ende. Det ærede
 Medlem fra Stubbeboing sagde, at det jo i
 en Konflikt var noget af det aller vigtigste
 at have gode Dommere. Ja det er meget
 rart, naar man har dem, og navnlig naar
 man har sørget for at have dem, inden Kon-
 flikten. Jeg vil minde det ærede Medlem
 om, at Grundloven af 1849 er ikke stabt af
 danske Dommere. Den fik vi ikke ved Hjælp
 af de danske Dommere, men den fik vi i ød
 de danske Dommere. Ganske vist var det
 ikke noget stort Fremsyn, som vore første
 Grundlovsmænd viste, at de ikke den Gang